

ærede Medlem for Aarhus har bemærket, indſtrænke mig, hvad Spørgsmaalet om Lyndeforholdet angaar, og jeg ſkal endnu kun, da jeg har faaet Ordet, tillade mig et Par Udtalelſer med Henſyn til Andragenderne under Nr. 2 og Nr. 1. Mine Bemærkninger med Henſyn til Andragendet under Nr. 2 ere foranledigede ved en Udtalelſe, ſom fandt Sted igaaſt af det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds (S. Madsen). Jeg kan forſaa vidt ikke have det Mindſte imod, at det ærede Medlem forſøger ved Domſtolene at faae yderligere Dom i det Forhold, ſom han har omtalt, men derved vil efter min fulde Overbeviſning blot yderligere blive konſtateret, hvad der allerede er konſtateret ved en Epieſteretsdom, nemlig at der er en Mangel i Redaktionen af Skattebeſtemmelſerne i vor kommunale Lovgivning. Noget Andet er, at jeg er fuldſtændig enig med ham i — jeg har jo ſelv været med, dengang Loven blev forhandlet — at Ingen af os havde tænkt paa, at der i Ordene kunde lægges en ſaadan Fortolkning, ſom det nu har viiſt ſig, at Domſtolene maa lægge i dem. Vi have ganſke viſt Alle tilſammen tænkt os, at den paagældende Beſtemmelſe kun ſkulde angaa Forholdet mellem Kommunerne indbyrdes og aldeles ikke have Noget at gjøre med Spørgsmaalet om en Mandſ kommunale Skattepligt overhovedet, idet vi gif ud fra, at han var ſkattepligtig enten til den ene eller til den anden Kommune, naar han var her i Landet. Meningen her var kun den at give Regel for, hvilken Kommune der ſkulde have det Bidrag, der ſkulde ydes. Det kan imidlertid ikke hjælpe; vi have begaaet den Feil at faae diſſe Paragrafer redigerede paa en uheldig Maade, ſaa at de efter en juridisk Fortolkning maa forſtaas anderledes, end vor Mening var. Lad os derfor tage Sagen, ſom den er, lad os være enige om at give nye Beſtemmelſer; jeg ſlutter mig fuldſtændig til det Onſte, at Forandring maa finde Sted. Nu vil jeg indrømme det ærede Medlem for Aarhus (Ingerslev), at man kunde tænke ſig en ganſke lille Lov, der forandrede det paaantede Forhold alene, men da det dog ſtaar i nøieſte Forbindelſe med den paatænkte Lovgivning om den mellemkommunale Beſkatning, og da idetmindſte Alle vi, der have været i Udvalget, forventede, at et Lovforſlag herom ſkal komme frem og komme frem i den nærmefte Fremtid — det maa jo af flere Grunde komme frem i en meget nær Fremtid — have vi anſet det for henſigtsmæssigt at henviſe Behandlingen af alle nøie ſammenhængende kommunale Skattebeſtemmelſer til et ſamlet Lovgivningsarbejde. — Endelig ſkal jeg med Henſyn til Andragendet under Nr. 1 om Skolelærernes Lønningsforhold bemærke at der om dette i Grunden ikke har været nogen meget omfattende eller fyldig Forhandling i Udvalget; jeg kan derfor ikke udtale mig om, hvilken Opfattelſe det ærede Flertal har — ogſaa her ſtaa

vi nemlig tilbelds imod hinanden ſom et Flertal og et Mindretal — idet det nemlig efter de Udtryk, der paa Flertallets Vegne ere indførte i Betænkningen, ikke er mig klart, paa hvilket Standpunkt det ſtaar. Det kunde derfor maafte være ønskeligt, om den ærede Ordfører udtalte ſig derom, hvilket jeg iøvrigt aldeles ſkal henſtille til ham. Det er mig nemlig ikke klart, hvorvidt Flertallets Mening kun har været den ved denne Leilighed atter at bringe i Grindring en Omordning af Skoleveſenet efter de Principer, ſom i ſin Tid her ere udtalte af et Flertal i en Udvalgsbetænkning, eller om Flertallet tillige har villet lade os og Omverdenen vide, at det vil gjøre ſin Tilflutning til en mere tidſvarende Ordning af Lærernes Lønningsforhold afhængig af, at ſamtidig en Omordning af Skolen finder Sted i den Retning, ſom man ønsker. Mindretallets Opfattelſe ſkal jeg derimod udtale beſtemt, thi den kender jeg. Den er den, at vi have ment, at man ikke bør ſtille Kravene om en Forbedring af Lærernes Lønningsforhold og om en beſtemt Ordning af Skoleveſenet i en uopløſelig Forbindelſe med hinanden; vi ſkjønne ikke, at der er tilſtrækkelig Grund til at modsætte ſig en Forbedring af Lærernes Lønningsvilkkaar, hvor diſſe nu ere ſlette, fordi Skoleſpørgsmaalet i andre Hendeender ikke er løſt. Vi ønske ikke at Lønningsforbedring ſkal gjøres abſolut afhængig af, om den lovgivende Magts forſkjellige Dele i den nærmefte Fremtid kunne blive enige om en hel ny Skolelov. Vi have ment, at der ikke er gyldig Grund til, hvor vedkommende Lærer er lønnet ſaa uſſelt, at han, om jeg maa bruge et ſtrækt Udtryk, paa en Maade er ſat paa Sultekur, at lade en Forandring i diſſe hans Vilkkaar være afhængig af det mulige Udfald af en Forhandling her i Rigsdagen om aldeles nye Principers Indførelſe i vor Lovgivning om Almueſkolens Organisation. Det kan jo dog neppe være ſkult for Nogen af os, at Gjennemførelſen af en hel ny Skolelov kan ſtrække ſig ikke ſaa lidt længere ud i Tiden, end mange Lærere kunne være tjente med at vente efter, naar de i Tide ſkulle have en Lønningsforbedring. Skolelærerne bør ikke lide under den lovgivende Magts mulige Uenighed om en ny Skoleordning, og i og for ſig have de to Sider af Sagen ikke abſolut Noget med hinanden at gjøre; foreløbige Foranſtaltninger til Lønningsforbedring for ſlet aflagte Skolelærere kunne i alle Tilfælde træffes.

Lb. Nielsen: Saa uenig jeg end ellers kan være med det ærede Medlem for Hiſted Amts 2den Valgkreds (Sagd), ſaa enig er jeg med ham i, at man ikke her ſtal indblande private Forhold. Forſaa vidt han ved ſine Uttringer i ſaa Hendeender har ſigtet til mig, hvad han ikke ganſke tydelig ſagde, kan jeg forſikre ham om, at jeg ikke i mindſte Maade har ſigtet til ham eller til hans